

บทที่ 5

สรุปผลการศึกษา

การศึกษาประสิทธิภาพทางการผลิตสินค้าสดในพื้นที่อำเภอแม่ใจ จังหวัดพะเยา ในปีการเพาะปลูก 2559/2560 ได้ทำการศึกษาจากการเก็บแบบสอบถามจากเกษตรกรที่ปลูกสินค้าในพื้นที่อำเภอแม่ใจจังหวัดพะเยาโดยวิธีการสุ่มตัวอย่างโดยไม่ใช้ความน่าจะเป็น (Nonprobability sampling) โดยการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ (Accidental sampling) เป็นการเลือกกลุ่มตัวอย่างเพื่อให้ได้จำนวนตัวอย่างตามต้องการโดยไม่มีหลักเกณฑ์ กลุ่มตัวอย่างจะเป็นใครก็ได้ซึ่งเก็บแบบสอบถามได้ทั้งหมด 183 ชุด ในการศึกษาครั้งนี้ได้แบ่ง การวิเคราะห์ข้อมูลการศึกษาออกเป็น 2 ส่วน ซึ่งมีดังต่อไปนี้ ส่วนที่ 1 วิเคราะห์สภาพทั่วไป ของลักษณะครัวเรือนเกษตรกรผู้ผลิตสินค้าสดในพื้นที่อำเภอแม่ใจ จังหวัดพะเยา ส่วนที่ 2 วิเคราะห์ประสิทธิภาพเชิงเทคนิคการผลิตสินค้าสดของเกษตรกรในพื้นที่อำเภอแม่ใจ จังหวัดพะเยา และความไม่มีประสิทธิภาพของการผลิตสินค้าสดเพื่อตอบวัตถุประสงค์ ข้อที่ 1. เพื่อศึกษาวิเคราะห์ความมีประสิทธิภาพทางเทคนิคของการผลิตสินค้าสดของเกษตรกรผู้ผลิตสินค้าสดในพื้นที่อำเภอแม่ใจ จังหวัดพะเยา ข้อ2. เพื่อศึกษาวิเคราะห์ปัจจัยที่ก่อให้เกิดความไม่มีประสิทธิภาพทางเทคนิคของการผลิตสินค้าสดในพื้นที่อำเภอแม่ใจ จังหวัดพะเยา ด้วยการวัดประสิทธิภาพการผลิตโดยวิธี Stochastic Production Frontier ผ่านฟังก์ชันการผลิตแบบ Cobb – Douglas ในรูปแบบของ Logarithm โดยใช้หลักการประมาณค่าด้วยวิธี Maximum Likelihood (MLE) ซึ่งมีผลการศึกษา และข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

5.1 สภาพและลักษณะโดยทั่วไปของเกษตรกรผู้ผลิตสินค้าสดในพื้นที่อำเภอแม่ใจจังหวัดพะเยา

สภาพและลักษณะ โดยทั่วไปของเกษตรกรผู้ผลิตสินค้าสดในพื้นที่อำเภอแม่ใจจังหวัดพะเยา ด้านเพศของเกษตรกรที่ได้รับการสัมภาษณ์ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย จำนวน 120 คน และเป็นเพศหญิงจำนวน 63

ด้านอายุของเกษตรกรพบว่าที่ได้รับการสัมภาษณ์ส่วนใหญ่อยู่ในช่วงอายุ 51 - 60 จำนวน 90 คน รองลงมาอยู่ในช่วงอายุ 61 – 70 ปี จำนวน 47 คน ช่วงอายุ 41 – 50 ปี จำนวน 37 คน ช่วงอายุ 31 – 40 ปี จำนวน 4 คน ช่วงอายุ 20 – 40 ปี จำนวน 3 ช่วงอายุ 71 – 80 ปี จำนวน 2 คน

ด้านระดับการศึกษาพบว่าเกษตรกรที่ได้รับการสัมภาษณ์ส่วนใหญ่จบการศึกษาในระดับประถมศึกษา จำนวน 135 คน รองลงมาคือ การศึกษาระดับมัธยมต้น จำนวน 17 คน การศึกษาระดับมัธยมปลาย จำนวน 21 คน การศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 6 คน และ อื่นๆ จำนวน 4 คน

ด้านประสบการณ์ในการปลูก การผลิตลิ้นจี่สดของเกษตรกรพบว่าเกษตรกรที่ได้รับการสัมภาษณ์ส่วนใหญ่มีประสบการณ์ในการปลูกหรือผลิตลิ้นจี่สดอยู่ในช่วง 11 – 20 ปี จำนวน 67 คน รองลงมา มีระดับประสบการณ์ในการปลูกหรือผลิตอยู่ในช่วง 21 – 30 ปี จำนวน 55 คน ระดับประสบการณ์ในการปลูกหรือผลิตอยู่ในช่วง 31 – 40 ปี จำนวน 30 คน ระดับประสบการณ์ในการปลูกหรือผลิตอยู่ในช่วง 0 – 10 ปี จำนวน 29 คน และระดับประสบการณ์ในการปลูกหรือผลิตอยู่ในช่วง มากกว่า 40 ปี จำนวน 2 คน

ด้านการเข้าร่วมกลุ่มเป็นสมาชิกกลุ่มเกษตรกรหรือเป็นสมาชิกทางด้านการเกษตรพบว่าเกษตรกรที่ได้รับการสัมภาษณ์ส่วนใหญ่ไม่ได้เป็นสมาชิกหรือไม่ได้เข้าร่วมรวมกลุ่มทางด้านเกษตร จำนวน 108 คน รองลงมา เกษตรกรที่ได้เป็นสมาชิกหรือเข้าร่วมรวมกลุ่มทางด้านเกษตร จำนวน 75 คน

ด้านการอบรมเกี่ยวกับการปลูกลิ้นจี่หรือผลิตลิ้นจี่สดพบว่าเกษตรกร ที่ได้รับการสัมภาษณ์ส่วนใหญ่ เคยได้รับการอบรมเกี่ยวกับการปลูกลิ้นจี่หรือผลิตลิ้นจี่สด จำนวน 102 คน และรองลงมา คือ ไม่เคยได้รับการอบรมเกี่ยวกับการปลูกลิ้นจี่หรือผลิตลิ้นจี่สด จำนวน 81 คน

ด้านการได้รับการมาตรฐาน GAP (การปฏิบัติการที่ดีในการผลิตพืชเพื่อให้ผลผลิตได้มาตรฐานความปลอดภัย) พบว่าเกษตรกรที่ได้รับการสัมภาษณ์ส่วนใหญ่ ไม่เคยได้รับการมาตรฐาน GAP (การปฏิบัติการที่ดีในการผลิตพืชเพื่อให้ผลผลิตได้มาตรฐานความปลอดภัย) จำนวน 101 คน รองลงมาคือ เคยได้รับการมาตรฐาน GAP (การปฏิบัติการที่ดีในการผลิตพืชเพื่อให้ผลผลิตได้มาตรฐานความปลอดภัย) จำนวน 82 คน

ด้านปริมาณผลผลิตที่เกษตรกรผลิตได้พบว่าเกษตรกรที่ได้รับการสัมภาษณ์ส่วนใหญ่ คือ ผลิตลิ้นจี่สดอยู่ในช่วง 0 – 5,000 กก. จำนวน 159 คน รองลงมาคือ ผลิตลิ้นจี่สดอยู่ในช่วง 5,0001 – 10,000 กก. จำนวน 15 คน ผลิตลิ้นจี่สดอยู่ในช่วง 10,001 – 15,000 กก. จำนวน 6 คน ผลิตลิ้นจี่สดอยู่ในช่วง 15,001 – 20,000 กก. จำนวน 3 คน

ด้านการถือครองที่ดินของเกษตรกรพบว่าเกษตรกรที่ได้รับการสัมภาษณ์ส่วนใหญ่ คือ มีสถานะถือครองเป็นเจ้าของที่ดินเอง จำนวน 180 คน รองลงมาคือ มีสถานะถือครองที่ดินโดยการเช่าที่ดิน จำนวน 9 คน

ด้านแหล่งน้ำที่เกษตรกรใช้ในการผลิตพบว่าเกษตรกรที่ได้รับการสัมภาษณ์ส่วนใหญ่ ได้ใช้แหล่งน้ำจากชลประทาน จำนวน 116 คน รองลงมา คือ ใช้แหล่งน้ำฝน ประกอบกับการขุดบ่อไว้เก็บน้ำฝน จำนวน 67 คน

ด้านความพอเพียงในการใช้น้ำเพื่อการผลิตพบว่าเกษตรกรผู้ที่ได้รับการสัมภาษณ์ส่วนใหญ่ มีน้ำพอเพียงในการใช้น้ำเพื่อทำการผลิต จำนวน 132 คน รองลงมาคือ มีน้ำไม่พอเพียงในการใช้น้ำเพื่อทำการผลิต จำนวน 51 คน

ด้านที่มาของแหล่งเงินทุนที่เกษตรกรได้ทำการกู้ยืม พบว่าเกษตรกรผู้ที่ได้รับการสัมภาษณ์ส่วนใหญ่ มีเงินทุนเพียงพอไม่ได้ทำการกู้ยืม จำนวน 93 คน ได้ไปกู้เงินมาเป็นเงินทุนในการผลิตเงินได้จาก ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร (ธกส.) จำนวน 50 คน รองลงมา คือ จากกองทุนหมู่บ้าน จำนวน 28 คน และจากธนาคารพาณิชย์ จำนวน 12 คน

ด้านของพันธุ์ลันจีที่เกษตรกรเลือกปลูกพบว่าเกษตรกรที่ได้รับการสัมภาษณ์ส่วนใหญ่ ได้เลือกปลูกพันธุ์ลันจีพันธุ์สงขลา จำนวน 175 คน รองลงมา คือ เลือกปลูกพันธุ์ลันจี พันธุ์โอเอียะ จำนวน 40 คน และ เลือกปลูกพันธุ์จักรพรรดิ จำนวน 13 คน

ด้านลักษณะพื้นที่เพาะปลูกพบว่าเกษตรกรได้ปลูกพันธุ์ลันจีในลักษณะพื้นที่ดอน จำนวน 80 คน รองลงมา คือ เลือกปลูกพันธุ์ลันจีในลักษณะพื้นที่ลาดชัน จำนวน 55 คน และเลือกปลูกพันธุ์ลันจีในลักษณะพื้นที่ลุ่ม จำนวน 48 คน ของจำนวนตัวอย่างประชากร

ด้านลักษณะของดินที่ทำการเพาะปลูกพบว่าเกษตรกรที่ได้รับการสัมภาษณ์ส่วนใหญ่ ได้ปลูกพันธุ์ลันจีในพื้นที่ที่ดินมีลักษณะเป็นดินดำร่วน จำนวน 108 คน รองลงมา คือ ได้ปลูกพันธุ์ลันจีในพื้นที่ที่ดินมีลักษณะเป็นดินร่วนปนทราย จำนวน 38 คน ปลูกพันธุ์ลันจีในพื้นที่ที่ดินมีลักษณะเป็นดินลูกรัง จำนวน 29 คน ได้ปลูกพันธุ์ลันจีในพื้นที่ที่ดินมีลักษณะเป็นดินทราย จำนวน 5 คน และได้ปลูกพันธุ์ลันจีในพื้นที่ที่ดินมีลักษณะเป็นดินเหนียว จำนวน 3 คน

5.2 ประสิทธิภาพของการผลิตลันจีสด และความไม่มีประสิทธิภาพของการผลิตลันจีสดของเกษตรกรผู้ผลิตลันจีในพื้นที่อำเภอแม่ใจจังหวัดพะเยา

ตัวแปรที่เป็นปัจจัยในการผลิตลันจีสด และปัจจัยที่มีประสิทธิภาพในการผลิตลันจีสด โดยพบว่าผลผลิตเฉลี่ยที่เกษตรกรผลิตได้อยู่ที่ 2,331.32 กิโลกรัม ปัจจัยการผลิตลันจีสดประกอบไปด้วย เนื้อที่ที่ใช้ในการผลิตลันจีสดเฉลี่ย คือ 5.71 ไร่ จำนวนแรงงานที่ใช้ในการผลิตลันจีสด คือ 60.77 ชั่วโมง ปริมาณสารเคมีที่ใช้ในการผลิตลันจีสดเฉลี่ย คือ 5.54 ลิตร ปริมาณปุ๋ยที่ใช้ในการผลิตลันจี คือ 582.17 กิโลกรัม และมีความพอเพียงในการใช้น้ำในการผลิตลันจีคือ 0.79 ซึ่งสามารถตีความได้ว่ามีความพอเพียงในการใช้น้ำในการผลิต

ผลการประมาณค่าการวัดประสิทธิภาพการผลิตลันจีสดในพื้นที่อำเภอแม่ใจ จังหวัดพะเยา แบบ Stochastic Production Frontier ซึ่งจากผลการประมาณค่าพบว่า มีปัจจัยที่สำคัญอยู่ 5 ปัจจัย ได้แก่ เนื้อที่เพาะปลูก ปุ๋ย แรงงาน ยาปราบศัตรูพืชและสารเคมี ความพอเพียงในการใช้น้ำ โดยมีค่าคงที่และค่าสัมประสิทธิ์ของแต่ละปัจจัยได้แก่ 0.26761 , 0.39769 , 0.27448 , 1.26620 ,

- 0.01066 , - 0.01955 ตามลำดับ โดยผลจากการประมาณค่าด้วยวิธี Maximum likelihood Estimation : MLE พบว่า เนื้อที่เพาะปลูก ปุ๋ย และแรงงานเป็นปัจจัยที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 99

โดยผลการศึกษาค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรเนื้อที่ในการเพาะปลูก พบว่ามีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ 0.39769 ซึ่งหมายความว่า ถ้าเกษตรกรเพิ่มปัจจัยเนื้อที่ในการผลิตขึ้น 1% โดยที่ปัจจัยอื่นๆคงที่ จะทำให้ผลผลิตขึ้น 0.39769 % ในทางกลับกันหากเกษตรกรลดปัจจัยเนื้อที่ในการผลิตลง 1% โดยที่ปัจจัยอื่นๆคงที่ จะทำให้ผลผลิตลดลง 0.39769 % มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นที่ 99

ผลการศึกษาค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรปุ๋ย พบว่ามีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ 0.27448 ซึ่งหมายความว่า ถ้าเกษตรกรเพิ่มปัจจัยปุ๋ยในการผลิตขึ้น 1% โดยที่ปัจจัยอื่นๆคงที่ จะทำให้ผลผลิตขึ้น 0.27448 % ในทางกลับกันหากเกษตรกรลดปัจจัยปุ๋ยในการผลิตลง 1% โดยที่ปัจจัยอื่นๆคงที่ จะทำให้ผลผลิตลดลง 0.27448 % มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นที่ 99

ผลการศึกษาค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรแรงงาน พบว่ามีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ 1.26620 ซึ่งหมายความว่า ถ้าเกษตรกรเพิ่มปัจจัยแรงงานในการผลิตขึ้น 1% โดยที่ปัจจัยอื่นๆคงที่ จะทำให้ผลผลิตขึ้น 1.26620 % ในทางกลับกันหากเกษตรกรลดปัจจัยแรงงานในการผลิตลง 1% โดยที่ปัจจัยอื่นๆคงที่ จะทำให้ผลผลิตลดลง 0.27448 % มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นที่ 99

ส่วนตัวแปรการใช้สารเคมีกำจัดแมลงศัตรูพืช และความพอเพียงของน้ำที่ใช้ในการผลิตขึ้นจากข้อมูลที่สำรวจมานั้นไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ผลการประมาณค่าการวัดความไม่มีประสิทธิภาพการผลิตในพื้นที่อำเภอแม่ใจ จังหวัดพะเยา ซึ่งจากผลการประมาณค่าพบว่า มีปัจจัยที่สำคัญอยู่ 6 ปัจจัย ได้แก่ ระดับการศึกษาประถมศึกษา ระดับการศึกษามัธยมศึกษา ระดับการศึกษามัธยมศึกษา การฝึกอบรมเกี่ยวกับการผลิตขึ้น ประสิทธิภาพการเกษตรเกี่ยวกับการปลูกขึ้นของเกษตรกร การได้รับมาตรฐานความปลอดภัย GAP มี โดยมีค่าคงที่และค่าสัมประสิทธิ์ของแต่ละปัจจัยได้แก่ 0.25210 , - 0.08752 , - 0.12346 , - 0.11612 , - 0.04368 , 0.03046 , - 0.02807 ตามลำดับ โดยผลจากการประมาณค่าด้วยวิธี Maximum likelihood Estimation : MLE พบว่า ค่าคงที่ ระดับการศึกษาประถมศึกษา ระดับการศึกษามัธยมศึกษา ระดับการศึกษามัธยมศึกษา และประสิทธิภาพการเกษตรเกี่ยวกับการปลูกขึ้นของเกษตรกรเป็นปัจจัยที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นที่ 99 , 90 , 95 , 95 และ 90 ตามลำดับ

โดยผลการศึกษาค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรระดับการศึกษาประถม พบว่ามีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ - 0.08752 ซึ่งหมายความว่า ถ้าเกษตรกรได้รับการศึกษาเพิ่มขึ้น 1% โดยที่ปัจจัยอื่นๆคงที่ จะทำให้ความไม่มีประสิทธิภาพในการผลิตลดลง 0.08752 % ในทางกลับกันหากเกษตรกร

ได้รับการศึกษาลดลง 1% โดยที่ปัจจัยอื่นๆคงที่ จะทำให้ความไม่มีประสิทธิภาพในการผลิตสินค้าเพิ่มขึ้น 0.08752 % มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นที่ 90

ผลการศึกษาค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรระดับการศึกษามัธยมศึกษา พบว่ามีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ - 0.12346 ซึ่งมีหมายความว่า ถ้าเกษตรกรได้รับการศึกษาเพิ่มขึ้น 1 % โดยที่ปัจจัยอื่นๆคงที่ จะทำให้ความไม่มีประสิทธิภาพในการผลิตสินค้าลดลง 0.12346 % ในทางกลับกันหากเกษตรกรได้รับการศึกษาลดลง 1 % โดยที่ปัจจัยอื่นๆคงที่ จะทำให้ความไม่มีประสิทธิภาพในการผลิตสินค้าเพิ่มขึ้น 0.12346 % มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นที่ 95

ผลการศึกษาค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรระดับการศึกษามัธยมศึกษา พบว่ามีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ - 0.11612 ซึ่งมีหมายความว่า ถ้าเกษตรกรได้รับการศึกษาเพิ่มขึ้น 1% โดยที่ปัจจัยอื่นๆคงที่ จะทำให้ความไม่มีประสิทธิภาพในการผลิตสินค้าลดลง 0.11612 % ในทางกลับกันหากเกษตรกรได้รับการศึกษาลดลง 1 % โดยที่ปัจจัยอื่นๆคงที่ จะทำให้ความไม่มีประสิทธิภาพในการผลิตสินค้าเพิ่มขึ้น 0.11612 % มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นที่ 95

ผลการศึกษาค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรการฝึกอบรมเกี่ยวกับการผลิตสินค้า พบว่ามีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ - 0.04368 ซึ่งมีหมายความว่า ถ้าเกษตรกรได้รับการฝึกอบรมเกี่ยวกับการผลิตสินค้าเพิ่มขึ้น 1 % โดยที่ปัจจัยอื่นๆคงที่ จะทำให้ความไม่มีประสิทธิภาพในการผลิตสินค้าลดลง 0.04368 % ในทางกลับกันหากเกษตรกรได้รับการฝึกอบรมเกี่ยวกับการผลิตสินค้าลดลง 1 % โดยที่ปัจจัยอื่นๆคงที่ จะทำให้ความไม่มีประสิทธิภาพในการผลิตสินค้าเพิ่มขึ้น 0.04368 % มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นที่ 90

ส่วนตัวแปรประสิทธิภาพการเกษตรเกี่ยวกับการปลูกสินค้าของเกษตรกร การได้รับมาตรฐานความปลอดภัย GAP จากข้อมูลสำรวจมานั้นไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

5.3 ผลการศึกษาระดับประสิทธิภาพเชิงเทคนิคการผลิตสินค้าของเกษตรกรผู้ผลิตสินค้าในพื้นที่อำเภอแม่ใจ จังหวัดพะเยา

ผลการศึกษาประสิทธิภาพเชิงเทคนิคการผลิต พบว่าค่าระดับประสิทธิภาพเชิงเทคนิคในการผลิตสินค้าในพื้นที่อำเภอแม่ใจ จังหวัดพะเยา จากจำนวนตัวอย่างประชากรทั้งสิ้น 183 คน พบว่าการกระจุกตัวส่วนใหญ่ของค่าระดับความมีประสิทธิภาพเชิงเทคนิคอยู่ในช่วงที่สูงมาก โดยมีจำนวนเกษตรกรจำนวน 111 คน คิดเป็นร้อยละ 60.66 รองลงมาคือระดับความมีประสิทธิภาพเชิงเทคนิคที่สูง โดยมีจำนวนเกษตรกรจำนวน 64 คน คิดเป็นร้อยละ 34.97 ระดับความมีประสิทธิภาพเชิงเทคนิคอยู่ในช่วงที่ปานกลาง โดยมีจำนวนเกษตรกรจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 3.28 ระดับความมีประสิทธิภาพเชิงเทคนิคอยู่ในช่วงที่ต่ำ โดยมีจำนวนเกษตรกรจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 1.09 และมีการวัดประสิทธิภาพการผลิตสินค้าเฉลี่ยอยู่ที่ 0.8104 ซึ่งมีค่าอยู่ในช่วงประสิทธิภาพที่สูงมาก

5.4 ข้อเสนอแนะ

ในการวิเคราะห์และศึกษาประสิทธิภาพการผลิตสินค้าสดในพื้นที่อำเภอแม่ใจ จังหวัดพะเยา ได้มีข้อเสนอแนะต่างๆดังต่อไปนี้

1. จากแบบจำลองความมีประสิทธิภาพ พบว่า ตัวแปรปุ๋ย มีนัยสำคัญทางสถิติในทิศทางเดียวกันกับผลผลิต ซึ่งหมายความว่า ถ้าเกษตรกรมีการใช้ปุ๋ยเพิ่มขึ้นจะทำให้ได้รับผลผลิตเพิ่มมากขึ้น ดังนั้น รัฐบาลควรมีหน่วยงานในการให้ความรู้กับเกษตรกรในการใช้ปุ๋ย ในการเพาะปลูก ในการผลิตสินค้าสด เพื่อเป็นการเพิ่มประสิทธิภาพ และผลผลิตสินค้าให้เพิ่มมากขึ้น

2. จากแบบจำลองความมีประสิทธิภาพ พบว่า ผลผลิตที่ได้อยู่ในช่วง (Increasing Return) เพิ่มขึ้นในอัตราที่เพิ่มขึ้น ซึ่งแปลได้ว่า หากมีการใส่ปัจจัยการผลิตเพิ่มเข้าไป จะทำให้ผลผลิตที่ได้รับเพิ่มมากขึ้นมากกว่า 1 เท่า ซึ่งจากการศึกษาพบว่าปัจจัยทางด้านที่ดิน ปุ๋ย และแรงงาน มีนัยสำคัญทางสถิติในทิศทางเดียวกัน ดังนั้นเกษตรกรควรที่จะเพิ่มปัจจัยการผลิตที่ดิน ปุ๋ย และแรงงาน เพื่อให้ได้รับผลผลิตที่เพิ่มมากขึ้น

3. จากแบบจำลองความไม่มีประสิทธิภาพ พบว่า การศึกษากับการอบรมเกี่ยวกับการปลูกสินค้า มีนัยสำคัญทางสถิติกับความไม่มีประสิทธิภาพ ในทิศทางตรงกันข้าม หมายถึง ถ้าการศึกษาและการอบรมเกี่ยวกับการปลูกสินค้ามีเพิ่มมากขึ้น จะส่งผลให้ความไม่มีประสิทธิภาพลดลง ดังนั้นรัฐบาลควรส่งเสริมให้เกษตรกรได้รับการศึกษาและได้รับการอบรมเกี่ยวกับการปลูกสินค้า ให้มีหน่วยงานไปให้ความรู้เกี่ยวกับการเพาะปลูกสินค้า ด้านการผลิตสินค้า ให้กับเกษตรกรเพิ่มขึ้น

4. จากการสัมภาษณ์เกษตรกร พบว่า เกษตรกรมีปัญหาทางด้านการขายผลผลิต ราคาขายตกต่ำ รัฐบาลควรส่งเสริมให้เกษตรกรมีการรวมกลุ่มกันในเกษตรกร ซึ่งจะเป็นการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ปรึกษาหารือซึ่งกันและกัน ร่วมกันแก้ปัญหา และเพื่อเพิ่มอำนาจในการต่อรองราคา และควรส่งเสริมให้มีการแปรรูปสินค้าให้มีความหลากหลายในการผลิต

5. จากการสัมภาษณ์เกษตรกร พบว่า เกษตรกรมีปัญหาทางด้านแหล่งเงินทุนในการผลิต ประกอบกับเงื่อนไขบางเงื่อนไขของแหล่งเงินทุนทำให้เกษตรกรเข้าหาแหล่งเงินทุนได้ยาก ดังนั้น รัฐบาลควรมีการจัดหาแหล่งเงินทุนดอกเบี้ยต่ำและกำหนดเงื่อนไขพิเศษให้กับเกษตรกรผู้ปลูกสินค้าไว้ใช้ในยามฉุกเฉิน

5.5 ข้อเสนอแนะ

1. การศึกษาในครั้งนี้ได้ศึกษาเฉพาะทางในด้านประสิทธิภาพการผลิต ยังไม่ได้ศึกษาทางด้านต้นทุนการผลิต ซึ่งปัจจัยการผลิตของเกษตรกรแต่ละครัวเรือนอาจจะไม่เท่ากัน ทำให้ผลที่ได้เป็นเพียงการวัดประสิทธิภาพทางเทคนิคเท่านั้น ซึ่งการศึกษาในครั้งต่อไปควรที่จะเพิ่มการศึกษาทางด้านราคาด้านต้นทุนการผลิต และทางการตลาด เพื่อจะทำให้เข้าใจถึงปัญหาที่แท้จริงมากขึ้น

2. ควรมีการเพิ่มตัวแปรอุณหภูมิอากาศในสมการการผลิตด้วย เพราะสภาพอากาศมีผลต่อการเพาะปลูก ออกดอก ออกผลของลีนจี ถ้ามีการเพิ่มตัวแปรทางด้านอุณหภูมิอากาศเข้าไปในการวิเคราะห์จะทำให้ผลการวิเคราะห์มีความเป็นจริงมากขึ้น

3. ควรมีการศึกษาโดยมีการเปรียบเทียบการผลิตกับของจังหวัดอื่นๆที่มีผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่ที่สูงสุดและที่ต่ำสุด เพื่อให้ทราบว่าปัจจัยการผลิตอะไรที่มีผลต่อการผลิตในจังหวัดนั้น และจะได้ทราบถึงความแตกต่างระหว่างกันของระดับความมีประสิทธิภาพของการผลิตและจะได้ทราบถึงปัจจัยที่ส่งผลถึงค่าความไม่มีประสิทธิภาพในการผลิตของแต่ละจังหวัดด้วย

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved